

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: אטייה	שם פרטי: לינדה
-----------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: נטף	בלועזית
שם פרטי איתו נולדתי: לינדה	בלועזית
שנת לידה: 1/12/1933	מין: נקבה
עיר לידה: תוניס	ארץ לידה: תוניס
שם פרטי ושם משפחה של האב: לאון	שם פרטי ושם נעורים של האם: רוגניה
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: תוניס	ארץ המגורים: תוניס
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: תוניס (שם העיר או האזור ושם הארץ)	מקום מגורים בתקופת המלחמה: תוניס
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	תאריך השחרור:
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת' דרך איטליה	שנת עליה: 1956
	במידה ועלית באניה, ציין את שמה

נא ספרי/י על קורותיך לפני ובזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

בתקופה שקדמה למלחמה היה לנו טוב, היחס של השכנים כלפינו היה טוב. בבית היו לי חמש אחים, אמא שלי הייתה נכה וסבתא שלי הייתה מטפלת בה. הייתי הולכת לבית ספר יסודי מעורב עד גיל 9, עד שהתחילה המלחמה. בוקר אחד קמנו וראינו מהחלון את החיילים הנאצים נכנסים לעיר בשורות ושרים שרים. הם סגרו את כל בתי הספר והשתלטו על הכל, על מאפיות, מלונות, ועוד כמה עסקים גדולים. הם החלו להסתובב בבתיים כדי לראות את מי לקחת לעבוד, ואבא שלי היה מסתתר בבור ביוב.

כשנפלו טילים מהאוויר נשמעו אזעקות, והיה ליד הבית שלנו בית קברות של יהודים ושם היינו מסתרים בתעלות. היינו רבים בכדי להיכנס לתעלות ולהסתתר כולנו ואמא שלי תמיד וויתרה על מקומה בינינו. יום אחד הייתה אזעקה והאמריקאים ירו טיל לכיווננו, הטיל נפל בדיוק על קבר של רב גדול וכך בעצם ניצלנו.

הנאצים התחבאו במלון. היה לי שכן שעבד עם הנאצים ושכנה שדיברה איתם בכדי שיצילו אותנו. הם הביאו לנו לחמים בסתר, אני זוכרת שהיינו מקבלים כיכר לחם אחד לשבע נפשות וזה לא היה מספיק לנו. אחי כל הזמן היה מוותר לי על הלחם. יום אחד אבא אמר לאמא "הרצפה רועדת כנראה קורה היום משהו חדש". הנאצים ברחו והערבים הסתירו אותם בתוך הבתים שלהם, והאמריקאים מצאו אותם.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד היום

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

האמריקאים הגיעו ב-7.5.1943 וזה היה בשבילנו יום שישי שמח במיוחד. ראיתי את הצבא האמריקאי והם התחילו לחלק לנו סוכריות ומזון. היו כאלו שאירחו את החיילים האמריקאים לארוחות בשבת. המצב עם הזמן הסתדר ופתחו מחדש את בתי הספר, הכל חזר לשגרה. אבא שלי נפטר ואחרי שנתיים עלינו לארץ דרך הסכנות היהודית. עלינו בסתר על אנייה לאיטליה ומשם לישראל.

בגיל 20 הגעתי לארץ ומשם הגעתי לסביבת ירושלים. למדתי תוך כדי את העברית ועשיתי קורס בישול, אך לא עבדתי בזה אלא טיפלתי בתינוקות למשך שנים רבות. התחתנתי ב-1958 והבאתי לעולם שני ילדים. התנדבתי באגודה למלחמה בסרטן ובביטוח לאומי וכיום אני מתנדבת בצבא.

ראיון: יקיר טלקר

דימונה, אוגוסט 2013